

Vänsterpress om juni-valet i Grekland

Innehåll

Introduktion.....	1
Arbetaren.....	4
Upplagt för fortsatt kaos i Grekland.....	4
Arbetarmakt.....	4
Grekland: Trojkans utpressning ledde till knapp seger för högern – men arbetarnas massaktioner kan störta dem	4
Flamman.....	5
Vi står för dynamiken!	5
Internationalen.....	7
Syriza föll på mållinjen	7
Grekland – Högerns jubel kommer att bli kortvarigt.....	8
Offensiv.....	9
Rädslans pyrrhuseger.....	9
Proletären	10
Valet i Grekland	10
Illusioner om EU i Grekland	12

Introduktion

Resultatet av det parlamentsval som hölls 17 juni i krisens Grekland har på många sätt varit omskakande. Förändringarna i partisympatier sedan valet i maj har varit mycket stora. Kraftigt framåt gick högerpartiet Ny Demokrati och vänsterpartiet Syriza, några partier stod i stort sett stilla (socialdemokratiska Pasok, fascistiska Gyllene gryning och vänsterpartiet Dimar), medan de övriga gick kraftigt bakåt. Det sistnämnda gäller bl a det grekiska kommunistpartiet (KKE), vars röstandel halverades.

KKE:s kraftiga tillbakagång är inte särskilt förvånande med tanke på den sekteristiska politik som partiet förde. De flesta vänstertidningarna har också förstått detta, med undantag av *Proletären*, som hela tiden fört fram KKE som det enda vettiga alternativet. Givetvis kan inte ens *Proletären* bortförklara KKE:s kraftiga tillbakagång, men man begriper uppenbarligen fortfarande inte att valresultatet är ett kraftigt bakslag för en *felaktig politik*. I stället för att inse detta och dra korrekta slutsatser försöker man framställa det som att KKE gick bakåt pga av att partiet sade Sanningen, vilket massorna tyvärr inte förstod. *Proletären* skriver att man

”måste säga som det är, även om budskapet är kärvt och allt annat än opportunt. Sanningen vinner i längden.”

Givetvis ska man ”säga som det är”. Men det är inte det som saken gäller här, utan det som är problemet är att KKE ställde sig vid sidan av den verkliga rörelsen – i stället för att delta och bidra till att fördjupa och inspirera, nöjde sig KKE med att kritisera och kommentera. Om vi ska tro *Proletären* förlorade KKE halva väljarstödet genom att vara principfast, men att detta kommer att bära frukt senare. Vi tror nog i stället att *Proletären* här – liksom KKE – har gjort ett stort misstag. Bland massorna kommer KKE att framstå som ett parti som gjorde det möjligt för Ny Demokrati att vinna valet – om KKE i stället uppmanat till röstning på Syriza så hade ju det partiet med stor sannolikhet blivit störst. KKE förhindrade det, vilket inte är någon bra sats.

Om ett parti som betraktar sig själv som revolutionärt halverar sitt röstantalet i en närmast förrevolutionär situation som den i Grekland, då är det ett underbetyg för den förda politiken, det går inte att komma ifrån. Det betyder att partiets politik upplevs som felaktig.

Det som KKE och *Proletären* uppenbarligen inte förstår är hur massornas medvetenhet fungerar och förändras. Det är inte i första hand genom propaganda och agitation, utan genom praktiska erfarenheter som medvetenheten förändras. Och för revolutionärer gäller det verka för att massornas ska få sådana berikande erfarenheter. Eftersom massornas radikalism under våren alltmer kanaliseras till Syriza, så måste en korrekt revolutionär politik gå ut på att ta del i rörelsen och bidra till att förstärka och fördjupa den, inte att gå emot den som KKE gjorde. Detta betyder inte att man måste avstå från att kritisera det man tycker är fel hos Syriza, tvärtom!¹

Man undrar faktiskt om KKE och deras svenska påhejare läst en skrift som Lenins *Radikalismen som kommunismens barnsjukdom* (1920),² som just handlar om hur man ska agera när massorna t ex har illusioner om ett parti. Här följer några tänkvärda utdrag ur denna skrift:

Och då uppstår framför allt frågan: hur upprätthålls disciplinen inom proletariatets revolutionära parti, hur prövas den och hur stärks den? För det första genom det proletära avantgardets klassmedvetenhet och hängivenhet för revolutionen, dess uthållighet, självupoffring och hjältemod. För det andra genom dess förmåga att förbinda sig med, närma sig till, om ni så vill, till en viss grad smälta

¹ På marxistarkivet finns flera artiklar som tar upp olika aspekter av KKE och dess politik, se t ex : [KKE och den grekiska revolutionen](#), [SYRIZA, kommunistpartiet och det desperata behovet av en enhetsfront](#),

² På marxistarkivet: ["Vänsterismen" – kommunismens barnsjukdom](#)

samman med de arbetandes breda massa, i främsta rummet den proletära *men även den icke proletära* arbetande massan. För det tredje genom riktigheten i detta avantgardes politiska ledning, riktigheten i dess politiska strategi och taktik, under förutsättning att de allra bredaste massorna *genom egen erfarenhet* förvissat sig om denna riktighet. Utan dessa förutsättningar är disciplinen inom ett revolutionärt parti, vilket verkligen är i stånd att vara ett parti för den progressiva klassen som har till uppgift att störta bourgeoisin och omdana hela samhället, omöjlig att genomföra. Utan dessa förutsättningar förvandlas försöken att skapa disciplin ovillkorligen till ett bländverk, en fras, ett clowneri. Men dessa förutsättningar kan å andra sidan inte uppkomma genast. De frambringas endast genom långvarigt arbete och dyrköpta erfarenheter. Deras frambringande underlättas av en riktig revolutionär teori, vilken i sin tur ej utgör en dogm utan slutgiltigt utformas först i intimt samband med den verkliga massrörelsens, den verkligt revolutionära rörelsens praktiska verksamhet....

Kapitalismen skulle inte vara kapitalism om inte det "rena" proletariatet från alla sidor vore omgivet av en massa ytterst brokiga övergångstyper från proletär till halvproletär (en sådan som till hälften förtjänar sitt dagliga bröd genom att sälja sin arbetskraft), från halvproletär till småbonde (samt småhantverkare, hemslöjdsidkare och småägare överhuvudtaget), från småbonde till medelbonde osv; om det inte inom själva proletariatet funnes uppdelningar i mer och mindre utvecklade skikt, uppdelningar på grund av hemort, yrke, ibland religion osv. Och härav framgår absolut nödvändigheten, den ovillkorliga nödvändigheten för proletariatets avantgarde, för dess medvetna del, för det kommunistiska partiet att tillgripa manövrer, överenskommelser och kompromisser med olika proletärgrupper, olika partier av arbetare och småägare.

Det gäller att förstå att tillämpa denna taktik för *att höja* och inte för att sänka den *allmänna* nivån av proletär medvetenhet, revolutionär anda samt förmåga till kamp och seger. Det bör för övrigt anmärkas, att bolsjevikernas seger över mensjevikerna inte bara före *utan även efter* Oktoberrevolutionen 1917 krävde en taktik med manövrer, överenskommelser och kompromisser – naturligtvis sådana som underlättade, påskyndade, befäste och stärkte bolsjevikerna gentemot mensjevikerna. De småborgerliga demokraterna (och bland dem även mensjevikerna) vacklar oundvikligen mellan bourgeoisin och proletariatet, mellan den borgerliga demokratin och sovjet-systemet, mellan reformism och revolutionära stämningar, mellan kärlek till arbetarna och fruktan för den proletära diktaturen osv.

En riktig kommunistisk taktik måste bestå i *att utnyttja* denna vacklan och absolut inte i att ignorera den. Utnyttjandet kräver eftergifter åt de element, som vänder sig till proletariatet, då och i den mån de gör detta, och samtidigt kamp mot dem, som vänder sig till bourgeoisin. Resultatet av att en riktig taktik tillämpades har blivit att mensjevismen hos oss alltmer sönderfallit och fortsätter att sönderfalla, att de förstockade opportunistiska ledarna isoleras och de bästa arbetarna, de bästa elementen av den småborgerliga demokratin kommer över till vårt läger. Detta är en långvarig process, och genom ett överilat "beslut" – "inga kompromisser, ingen manövrering" – kan man endast skada stärkandet av det revolutionära proletariatets inflytande och ökandet av dess krafter...

[Följande handlar om förhållningssättet till brittiska labour:]

Det är nu mycket ofta svårt för de engelska kommunisterna att ens närma sig massan, att göra sig hörda av den. Om jag framträder som kommunist och förklarar, att jag uppmanar folk att rösta på Henderson mot Lloyd George, så kommer man säkert att höra mig. Och jag kommer inte bara att kunna populärt klargöra, varför rådssystemet är bättre än parlamentet och proletariatets diktatur är bättre än Churchills diktatur (som döljer sig bakom den borgerliga "demokratis" skylt), utan också att jag skulle vilja stödja Henderson med min röst på samma sätt som repet håller uppe den hängde; att ett närmande av hendersonarna till regeringsposterna kommer att bevisa att jag har rätt, kommer att dra över massorna på min sida, kommer att påskynda Henderson, Snowden & Co:s politiska död på samma sätt som fallet var med deras meningsfränder i Ryssland och Tyskland.

Om man invänder att det är en alltför "listig" eller komplicerad taktik, massorna kommer inte att begripa den, den kommer att skingra och splittra våra krafter, hindra oss att koncentrera dem på rådsrevolutionen osv, då vill jag svara dessa "vänster"opponenter: skyll inte er doktrinarism på massan! I Ryssland är massorna säkerligen inte mer utan mindre utvecklade än i England. Men de

förstod likväl bolsjevikerna; och det var inte alls till hinder utan till hjälp för bolsjevikerna att de i september 1917, *omedelbart före* sovjetrevolutionen, uppsatte egna kandidatlistor till det borgerliga parlamentet (konstituerande församlingen) och *dagen efter* sovjetrevolutionen, i november 1917, deltog i valen till samma konstituerande församling som de den 5 januari 1918 upplöste.

Jag kan inte här uppehålla mig vid den andra stridsfrågan mellan de engelska kommunisterna, nämligen huruvida man bör ansluta sig till Labour Party eller inte. Jag har alltför litet material i denna fråga, som är särskilt komplicerad på grund av att det brittiska Labour Party är utomordentligt egenartat – det avviker alltför mycket från de på kontinenten vanliga politiska partierna redan till själva sin struktur. Otvivelaktigt är emellertid för det första, att även i denna fråga den oundvikligen begår ett fel som finner på att härleda det revolutionära proletariats taktik ur principer som denna: ”Kommunistiska partiet bör bevara sin doktrin ren och sin oavhängighet obefläckad av reformismen; dess uppgift är att gå i spetsen utan att stanna eller vika av från vägen, att gå raka vägen till den kommunistiska revolutionen.” Ty dylika principer upprepar endast det fel som de franska blanquistkommunarderna begick, då de 1874 förkunnade att alla kompromisser och alla mellanstationer bör ”förkastas”. För det andra är det otvivelaktigt, att uppgiften även här som alltid består i att kunna tillämpa kommunismens allmänna grundprinciper på det *egenartade* i förhållandena mellan klasserna och partierna, på det *egenartade* i den objektiva utvecklingen mot kommunismen, som är säreget för varje enskilt land och som man måste förstå att studera, att finna ut och att uppsåra.

De tankegångar som Lenin framför i denna skrift ligger också till grund för enhetsfronttaktiken som utformades och diskuterades i Kommunistiska internationalen åren 1921-22 – se dokumenten som finns på marxistarkivet.³

Martin F

³ Se [Den proletära enhetsfronten](#) (dokumentsamling), [Debatt om enhetstaktiken](#) och [Debatt om "arbetarregering"](#)

Arbetaren

Arbetaren 20 juni 2012

Daniel Wiklander

Upplagt för fortsatt kaos i Grekland

Nyvalet i Grekland är avgjort, frågan är om något egentligen förändrats. Den så kallade marknaden verkar tycka att det är utmärkt att samma gamla korrupta politiker som drog Grekland ner i krisen nu får förtroendet att bilda regering. Oppositionspartiet Syriza verkar trivas med att slippa det förtroendet, och sanningen är väl att ingen egentligen vill ta ansvaret för att driva igenom de ytterligare besparingar som EU nu kräver.

Greklands nya regering och de mäktiga långivarna talar alltså samma språk, och försöken att lappa ihop euron kanske lyckas för stunden, men Spaniens kris förvärras under tiden, och snart kanske Greklands problem är bortglömda när ekonomin brakar ordentligt i andra änden av Medelhavet.

Framgångarna för nynazisterna Gyllene Gryning chockade många. Samtidigt spåddes de ett sämre valresultat i nyvalet, när väljarna ”upptäckt” vad det var de röstat på.

Så blev det inte, tappet i senaste valet var försumbart, samtidigt som partiet snarast blivit mer offensiva på gatuplanet och parlamentsledamoten Ilias Kasidiaris dessutom attackerat en kommunistisk politiker fysiskt inför tv-kamerorna i en direktsänd debatt. Hon kallade honom ”fascist”.

Den enda slutsats man kan dra är att bortåt 7 procent av grekerna faktiskt föredrar militanta fascister framför den övriga högern. Framför allt är det populistpartiet Laos som förlorat lika mycket till Gyllene Gryning som socialdemokraterna Pasok gjort till Syriza.

Uppgifterna om de nazistiska gatugängens ökade våld mot invandrare och socialister, i samarbete med en poliskår där bortåt hälften uppges rösta på Gyllene Gryning, är betydligt obehagligare än valresultaten i sig. Inte minst eftersom de kommer att spela en roll på gatorna när Grekland på nytt exploderar i kravaller i samband med att åtstramningspolitiken ska tvingas på befolkningen. Här kan partiet på allvar etablera den makt på gatan som är helt avgörande för en fascistisk rörelses framgångar.

Arbetarmakt

Artikeln har publicerats separat tidigare, se:

[Grekland: Trojkans utpressning ledde till knapp seger för högern – men arbetarnas massaktioner kan störta dem](#)

Flamman

Flamman 18 juni 2012

Lennart Kjörling

Vi står för dynamiken!

Jannis Bournous är ansvarig för Europafrågor inom vänsterpartiet Syriza. Han berättar för Flamman hur partiet ser på valresultatet och framtiden.

Är ni vinnare eller förlorare?

– Till viss del är vi vinnare i valet. Det är första gången sedan 1958 som ett vänsterparti är det stora oppositionspartiet i Grekland. Vi lyckades öka från 4,5 procent till otroliga 27 procent. Det är vi som står för den viktigaste sociala dynamiken i Grekland just nu, och kanske är vi det största vänsterpartiet i hela Europa.

Samtidigt kom vi mycket nära en seger, men vi lyckades inte vinna, så det är en bitterljuv känsla. Vi kom så nära att befria Grekland från åtstramningarna och det är så bittert att vara nära att bilda regering, men ändå inte lyckas. Det är bitterljuvt också eftersom vi vet hur grekerna kommer att drabbas de närmaste månaderna.

Ville ni verkligen vinna, för hade ni vunnit hade ni hamnat i en mycket komplicerad situation?

– Naturligtvis ville vi vinna, vilken är annars ett vänsterpartis roll? Vad är meningen med ett vänsterparti om det inte vill ändra på maktbalansen, särskilt med de dramatiska sociala villkoren i Grekland? Det var en plikt för oss att vinna och försöka hjälpa det grekiska folket.

Varför vann Ny Demokrati valet?

– Delvis för att många var vettskrämda av terrorkampanjen som drevs innan valen av grekiska och internationella media och dessutom av europeiska myndigheter. Många kände trycket från det falska påståendet att en vänsterregering skulle ta landet ut ur euron.

Hur ser du på att tyskarna och andra uppmanade folk att rösta på era motståndare?

– Det är en inblandning i ett folks suveränitet utan motstycke att föreslå, nej diktera, för det grekiska folket vem de ska rösta på. Det är fullkomligt oacceptabelt. Det är också ett tecken på panik från det europeiska ledarskapet. Om de misslyckades få en lydlig underdånig regering i Grekland skulle de inte kunna fortsätta med denna typ av överenskommelser.

Inblandningen utifrån, hur påverkar det den grekiska demokratin?

– Regeringen har redan brutit mot den grekiska konstitutionen flera gånger. Allra först när de skrev under den första låneöverenskommelsen 2010 utan att rösta i parlamentet. Många lagförändringar som kräver en kvalificerad majoritet i parlamentet har röstas igenom bara med enkel majoritet. De har upphävt den grekiska konstitutionen flera gånger och de kommer att fortsätta att göra det om de inte stoppas. Fru Merkel och de andra ledarna inom EU har försökt göra slut på Greklands suveränitet som land. Det är oacceptabelt, gör man det med ett land idag kan det vändas mot ditt land imorgon.

Tidigare sågs det omöjligt att förhandla om överenskommelserna, nu verkar det möjligt?

– Detta visar hur löjliga herr Samaras och herr Venizelos är, innan den 6 maj sa de till oss att det inte gick att förhandla om avtalet. Efter den 6 maj ändrade de sig och sa att de var villiga

att förhandla om. Men bägge två har skrivit under det. De kommer att vara lydiga anhängare av trojkans superåtstramningar.

Kommer Ny Demokrati och Pasok att bilda en regering **tillsammans med Demokratisk vänster?**

– Det är ett troligt scenarium

Varför ville ni inte vara med?

– Vi kan inte förråda det grekiska folket och dem som röstade på oss. Hur skulle ett parti som är fullständigt emot nedskärningarna kunna vara med i en regering som underkastar sig och som för vårt land mot social undergång?

Hur kommer ni att agera nu?

– Vår första uppgift är att reorganisera Syriza som ett öppet inkluderande demokratiskt vänsterparti, så att det arbetar mer effektivt, så att vi tar emot alla de tusentals nya medlemmar som har sökt sig till oss de senaste månaderna.

Den andra uppgiften är att hjälpa Grekland organisera sig mot den superåtstramning som är på väg.

Kommer det snart bli nyval i Grekland?

– Det beror på vilka åtgärder de genomför och på hur samhället reagerar. Det kommer att bli fler åtstramningspaket, frågan är bara när, hur och hur massivt folk kommer att reagera. Regeringen kommer troligen att hamna under kraftigt socialt tryck.

Kommer dessa åtgärder att hjälpa?

– Nej, de leder landet matematiskt till undergång. Det är en ond cirkel som inte leder någonstans. Om samma politik fortsätter kommer det mycket möjligt att leda till att eurozonen upplöses.

I Sverige säger man att de EU-vänliga länderna i Grekland vann valet, är ni **fiender till EU?**

– Nej, vi stöder idén om ett enat Europa, men vi kritiserar kraftfullt den modell med vilken unionen och Eurozonen byggts. Vi ser idag mycket tydlig hur den nyliberala kapitalistiska modellen leder till undergång och till en eskalering av de auktoritära dragen. Folken i Europa måste kämpa för att återskapa demokratin.

Hur ser du på vänsterns möjligheter i Europa idag?

– I Holland där det är val i september ligger Syrizas systerparti etta eller tvåa i undersökningarna. Samma sak med Sinn Fein på Irland, det är partier som ligger nära oss. Vi tillhör den europeiska vänstern och vi anser att den borde arbeta mycket intensivt på den europeiska nivån. Det är trängande nödvändigt. Det finns flera sätt. Vi kan genomföra gemensamma generalstrejker samma dag över hela Europa. Anställda på multinationella företag kan genomföra strejker eller manifestationer samtidigt, oberoende av vilket land de lever i. Vi kan också genomföra gemensamma demonstrationer i Bryssel eller Frankfurt, där centralbanken ligger.

Är ni ett nytt slags vänsterparti?

– Vi har lyckats samla olika vänstertraditioner och olika generationer. I de senaste valen lyckade vi också få med oss folk som lämnade Pasok eftersom de var emot överenskommelserna. Nu vill vi omvandla alla dessa traditioner och mentaliteter till ett mer sammanhängande politiskt projekt så att vi kan vinna nästa val, när de nu inträffar.

Har ni ett nytt sätt att arbeta?

– Vi lärde oss mycket av Los Indignados och deras arbete på torgen förra året. Vi var de enda som inte bara hade talare på mötena, vi organiserade också folkförsamlingar där folk kunde ta mikrofonen och berätta om sina problem och sina idéer. Vi är också med och skapar nätverk för solidaritet i grannskapen för att skapa en kultur av kollektiv handling och kollektiv solidaritet mellan människor, framför allt i de folkliga områdena.

Vilken är er sociala bas?

– Vi är störst i nästan alla traditionella arbetarklassområden, vi har också ett växande inflytande i den lägre medelklassen och bland små egenföretagare.

Kommunistpartiet lyckade inte så bra?

– De fick betala dyrt för sin sekterism som gav dem sitt lägsta röstande sedan 1993. Nu måste de förändra sin taktik och förstå varför de besegrades så rejält i alla arbetarklassområdena.

Internationalen

Ledare 21 juni, 2012:

Syriza föll på mållinjen

”Om Chrysi Avgi (Gyllene Gryning) kommer in i parlamentet igen kommer vi att genomföra räder mot sjukhus och dagis för att kasta ut immigranter och deras barn på gatan, så att greker kan ta deras plats”, Gyllene Grynings vice partiordförande, Ilios Panagiotarios, på ett valmöte (DN 15/6). Detta är således inte Berlin 1933 och den nazistiska propagandaministern Joseph Goebbels i full schvung i talarstolen utan Aten 2012.

I söndagens val gick sedan nästan 7 procent – 425 000 greker – och röstade på detta parti som ser Adolf Hitler som ”en av världshistoriens stora personligheter”. Roten till Gyllene Grynings makabra framgångar är självklart de drakoniska åtstrammingspaket som trojkan EU-ECB-IMF tvingat på Grekland i armkrok med den inhemska eliten: löner har sänkts, sociala förmåner drastiskt försämrats och arbetslösheten rusat i höjden. Idag beräknas 28 procent av grekerna leva i fattigdom.

Valet kom i det läget att stå mellan rädsla och hopp där det vänsterradikala Syriza – med sitt avvisande av åtstrammingspaket och sitt sociala reformprogram – kom att kanalisera drömmar om att ett annat Grekland är möjligt.

Mot sig hade man emellertid inte bara den inhemska eliten utan även det internationella kapitalets mäktigaste maktkluster, EU-ECB-IMF. Detta kluster intervenerade oblygt i valrörelsen med budskapet att om grekerna ”röstade rätt” – på Ny Demokrati – skulle landet få sänkta låneräntor, längre amorteringstider och medel till offentliga investeringar. Men gud nåde om man lade sin röst på Syriza för då skulle Grekland härtagas av rena apokalypsen i form av kaos och isolering. Inte så få greker kom nog utifrån denna skräckpropaganda att i slutändan välja bort Syriza.

Trots det gjorde Syriza en storartad insats och ökade, när man landade på 26,9 procent, med över 10 procentenheter i förhållande till valet i maj, bara några procentenheter från att bli största parti.

Det hela kunde också ha slutat på ett annat sätt om inte framför allt Kommunistpartiet (KKE) framhärdat i sin sekterism och vägrat samarbeta med Syriza. Det lilla men aktiviststarka

Antarsya, med minimala chanser att komma in i parlamentet, gick också fram med en egen kandidatur. Dessa båda aktörer straffades hårt av väljarna och gick starkt tillbaka.

Som läget är nu lutar det mot att det kommer att bildas en koalitionsregering med Ny Demokrati och Pasok som bärande element. Syriza har dock deklarerat att det som även framgent gäller är opposition och kamp mot åtstramningspolitiken, så Grekland går säkerligen en mycket turbulent tid till mötes. Vänstern i övriga Europa bör ta till sig att det går att vinna massgenomslag med en radikal omfördelningspolitik – ja, en politik som till och med sätter banksocialiseringar på dagordningen.

Uttalande från SP:s VU:

Grekland – Högerns jubel kommer att bli kortvarigt

”Investera, ta er tid att hurra!” jublade affärstidningen *Forbes* dagen efter det grekiska valet. Med hjälp av EU-utpressning vann högern valet och bankerna hoppas nu få den regering de ville ha.

Men även om valet Grekland är över fortsätter krisen och ställer en rad politiska frågor på sin spets, frågor som är lika viktiga i de flesta länder i världen. Det handlar nämligen inte, som massmedia ofta skildrar saken, om lata och oansvariga greker. Det som händer i Grekland är bara toppen på ett krisberg som hotar att kasta ut Europa och därmed hela världen ett i kaos som överträffar det mesta vi sett. De skyldiga är inte Greklands arbetare och fattiga, det är de rika, bankerna och i sista hand ett allt mer parasitärt kapitalistiskt system som drivit fram krisen.

Tydligare än på länge står de arbetandes intressen i direktmotsättning till kapitalets.

Det som gör situationen i Grekland särskilt viktig, och som skakat kapitalet, är existensen av Syriza, ett politiskt alternativ med brett stöd som, oavsett alla fel och brister, pekat på att krisen inte behöver lösas på de arbetandes bekostnad, en tanke som varit bannlyst från politikens mittfåra under tre årtionden. En valseger för Syriza i spetsen skulle därför ha blivit en signal till Europas arbetare om att en annan väg ur krisen är möjlig än den som predikas av borgerliga och socialdemokratiska partier.

Högerns jubel kommer att bli kortvarigt. När de ska börja uppfylla löftena till sina uppdragsgivare i EU och den internationella finansmaffian kommer det redan hårt prövade grekiska folket att utsättas för ännu hårdare nedskärningar och förtryck. Och inget tyder på att detta kommer att ske utan motstånd från landets arbetare och fattiga.

Uppgiften för den grekiska arbetarrörelsen är nu att på alla sätt organisera, ena och stärka detta folkliga motstånd, i parlamentet men framför allt utanför. Det är bara genom en massiv självorganisering som attackerna kan slås tillbaka och grunden läggas för en arbetarregering. Det är också genom en bred självorganisering som en sådan regering kan hålla stånd mot det våldsamma motstånd från det internationella kapitalet, från EU och dess regeringar som den kommer att möta. Och det är bara så de arbetande kan hålla kvar en sådan regering på rätt kurs.

En viktig förutsättning för den grekiska arbetarklassens förmåga att försvara sig är att den känner ett stöd från arbetare och låginkomsttagare i övriga Europa. Det är därför i vårt eget intresse att vi sätter tryck på regeringarna i våra länder att upphöra med sin utpressningspolitik mot Grekland. Den grekiska kampen mot de internationella lånehajarna är en strid mot samma krafter och samma system som driver fram nedskärningar och privatiseringar över hela Europa.

Stoppa utpressningen av det grekiska folket!

Solidaritets med Greklands arbetare och låginkomsttagare!

Socialistiska Partiets verkställande utskott 190612

Offensiv

Offensiv # 1005 21 juni 2012

Ledare:

Rädslans pyrrhusseger

Rädslans parti vann till sist över det hopp som representerades av den radikala vänsteralliansen i det andra grekiska valet på sex veckor den 17 juni. Trots att Syriza ökade med fenomenala tio procentenheter till nära 27 procent sedan skrällen med 16,5 procent den 6 maj och blev största parti för alla under 55 år, räckte det inte mot Ny Demokratis knappt 30 procent.

Valresultatet har hälsats av en kortlivad suck av lättnad från Europas finansmarknader och politiska makthavare, samtidigt med djup besvikelse bland dem som fått bära det mesta av krisens bördor. Ändå är denna Pyrrhusseger bara ett snabbt övergående ögonblick i en historia, där två år av ekonomisk och politisk kris, kantad av 17 generalstrejker och massdemonstrationer, nu har ritat om det politiska landskapet.

En ny grekisk koalitionsregering håller när detta skrivs på att bildas av det konservativa Ny Demokrati tillsammans med ruinerna av deras tidigare rivaler i socialdemokratiska Pasok. Tack vare de 50 bonusmandaten för det parti som kommer först räcker de dryga 29 procent som ND fick och de 12 procent som Pasok fick till en knapp majoritet i parlamentet, som de nu försöker biffa upp till en "nationell samlingsregering" som även inkluderar det lilla Demokratiska Vänstern och dess 6 procent.

Ny Demokratis seger representerar framförallt den rädsla som förstärktes av en enorm skrämselfpropaganda både från EU:s och Greklands makthavare för konsekvenserna av ett nej till EU/IMF-trojkans memorandum i form av kollaps för bankerna, brända besparingar och en kaotisk devalvering av löner och pensioner om Grekland tvingas överge euron.

Som Kajsa Ekis Ekman berättar i sin grekiska dagbok i *DN* från Aten kryddades den unika inblandningen i valet från Europas makthavare dagen innan valet av ett öppet brev på grekiska från tyska *Financial Times Deutschland*, som uppmanade: "Kära greker" att "motstå lockelsen från demagoger som vänsterradikale Tsipras" då "ert land kommer bara att få behålla euron om ni accepterar långivarnas villkor".

För den idag besvikna, men politiskt ännu oförberedda grekiska vänstern kan det visa sig vara en tröst i bedrövelsen att de gamla maktpartierna ND och Pasok nu får fritera med Svarte Petter under ytterligare en kritisk tid. En fortsatt spiral mot förvärrad kris, inställda betalningar och ett påtvingat utträde ur euron lär knappast hejdas mer än tillfälligt av de få eftergifter som kan komma från EU:s toppmöte den 27-28 juni i form av förlängd tid för inbetalning av skulderna och kanske ytterligare något nödlån till Greklands banker.

För vänsteralliansen Syriza, som ännu har varken individuella medlemmar eller ett klart revolutionärt alternativ, öppnas en ny historisk chans att på allvar öppna sina dörrar och etablera sig som ett brett förankrat socialistiskt massparti för motståndet mot såväl den nya högerkoalitionen som de förstärkta nynazisterna i Gyllene Gryning. Ett sådant parti måste nu organiseras på arbetsplatser, gator, torg och i bostadsområden.

Att nazisterna med sina knappt sju procent fick fler röster än det grekiska kommunistpartiet KKE med bara 4,5 procent, som isolerat sig själva genom en sekteristisk udd mot Syriza i stället för att inbjuda till en vänsterenhet på ett socialistiskt övergångsprogram, är en allvarlig varningssignal.

Den revolutionära brytning av kapitalets makt som krävs måste, som CWI:s grekiska organisation Xekinima argumenterar, bygga på bildandet av lokala församlingar på arbetsplatser, högskolor och i bostadsområden, som sammansluts nationellt av valda gräsrotsrepresentanter tillsammans med facken och vänsterpartierna.

Som den CWI-anslutne irländske EU-parlamentarikern Paul Murphy, som deltog i Syrizas valspurt, skriver från Grekland väntar nu nya, enorma strider, kanske efter en viss inledande demoralisering.

Proletären

Proletären nr 25 (21-28 juni 2012)

Ledare:

Valet i Grekland

”Med Ny demokrati/Pasok vid rodret finns åtminstone någon som kan svara i telefon när Europa ringer”, skriver chefredaktören PJ Anders Linder på *Svenska Dagbladets* ledarblogg.

I all sin cynism är det en träffande sammanfattning av utfallet i det andra grekiska nyvalet. Genom det sinnrika valsystem som ger det största partiet femtio extramandat har maktpartierna ND och Pasok åter parlamentarisk majoritet. Det ger dem möjlighet att bilda en gemensam regering, eventuellt med ytterligare något parti, för administration av den folkfientliga politik som EU och IMF ålagt Grekland.

Administration – att svara i telefon – är nyckelordet. För trots två nyval på två månader är den grekiska demokratin idag ett tomt och krackelerat skal. Det är EU och IMF som styr Grekland, inte den grekiska regeringen, **oavsett sammansättning. Regeringen har att svara i telefon för att sedan villigt eller ovilligt genomföra de ultimativa diktaten från Bryssel och Berlin.**

Detta ger det grekiska traumat i ett nötskal. Konservativa Ny demokrati gick kraftigt fram i det andra nyvalet, framlyft av en återsamlad borgerlighet. Det gav parlamentarisk majoritet (ihop med Pasok), men alls inte majoritet i väljarkåren. En majoritet greker röstade fortsatt nej till nedskärningspolitiken.

Begränsningen i detta goda ställningstagande består i att de allra flesta ännu inte vill se sanningen i vitögat, ännu inte vill acceptera att ett nej till nedskärningspolitiken med nödvändighet kräver ett nej också till EU och till den tvångsförvaltning som EU satt Grekland under. De flesta greker hoppas att det skall finnas en lösning inom EU. För att alternativet, att Grekland lämnar såväl EU som euron, är så svåröverskådligt och skrämmande. En statsbankrutt är inget att längta efter.

Det är begripliga tankegångar, men de är likväl **illusoriska. Under nuvarande politiska förhållanden, med Grekland som medlem i och tvångsförvaltad av EU, finns ingen parlamentarisk väg ut ur krisen, i alla fall inte för folkflertalet.**

EU styr oavsett vilken regering som tar säte i Aten. Arbetare och så kallat vanligt folk skall betala den skuldskris de inte bär minsta ansvar för på det att långgivande banker i Tyskland och

Frankrike skall få tillbaka sina pengar och den grekiska överklassen hållas skadeslös. Den folkfientliga politiken är inte förhandlingsbar annat än i små detaljer.

De partier som avvisat nedskärningspolitiken tacklade denna situation på diametralt olika sätt. Vänsteralliansen Syriza, som numera övertagit socialdemokratiska Pasoks politik och väljarkår, strök illusionen medhårs genom att utlova omförhandlingar om avtalen med EU och IMF och därefter en politik tvärsenemot EU:s diktat. Men med bevarat medlemskap i såväl EU som euron. Det är en bedrägeriets politik, men den gav på nytt Syriza stora valframgångar. Eftersom de flesta väljare så intensivt vill tro på illusionen om en enkel lösning.

Kommunistiska KKE företrädde en helt och annan och betydligt kärvare linje. Det finns ingen parlamentarisk lösning på krisen, hävdar KKE. Bara fortsatt och intensifierad klasskamp kan skydda arbetarna och de **fattiga från den folkfientliga politiken. Det är vad som händer efter valdagen som är avgörande, inte sammansättningen i parlamentet**; det är arbetarnas egen aktivitet och den makt de själva tar sig som rider spärr mot såväl högern som EU.

Denna grundhållning är också orsaken till att KKE efter valet i maj vägrade att inlåta sig i regeringsförhandlingar med Syriza. Enligt KKE fanns ingen som helst grund för en vänsterregering i Grekland, vare sig parlamentariskt eller politiskt, vilket var mer än sant. Talet om en vänsterregering avfärdades därför som en del av bedrägeriet.

Ingen kan anklaga KKE för opportunism eller för att stryka den ännu rådande illusionen medhårs. KKE gick tvärtom in i valkampen väl medvetet om att detta skulle bli ett mycket svårt, nästan omöjligt val, vilket också besannades. Från maj till juni nästan halverades KKE:s väljarkår.

Man kan säga att KKE genom sin kärva linje mälde ut sig självt ur valkampen. I vart fall anförde partiet inga tunga skäl till att rösta på just KKE i just detta val, attraktiva för dem som ännu ser röstsedeln som avgörande eller åtminstone som ett komplement till utomparlamentarisk kamp. Många KKE-väljare från i maj röstade därför i juni på det mer löftesrika Syriza, förmodligen i förhoppningen om att rösten därmed skall spela någon liten roll. Men detta betyder inte nödvändigtvis att dessa väljare tappat förtroende för KKE, bara att KKE i just detta val inte framstod som ett alternativ.

Det är inte vår sak att värdera KKE:s valagerande, det är partiets egen **sak och det är möjligt att analysen kommer fram till att något borde gjorts annorlunda. Men till principfrågan** hävdar vi bestämt att ett revolutionärt parti måste se längre än till tillfälliga valframgångar; att det måste säga som det är, även om budskapet **är kärvt och allt annat än opportunt. Sanningen vinner i längden.**

En sådan grundhållning utesluter inte att taktiskt agerande, inklusive ett villkorat stöd till en föregiven vänsterregering. Men då måste det finnas underlag för en sådan regering, vilket inte fanns efter nyvalet i maj.

Det avgörande är dock vad som åstadkoms i klasskampen, som pågått under hela nyvalskarusellen och som kommer att fortsätta efter den. Stöd insamlingen till de strejkande grekiska stålarbetarna!

Artikel (sid 6-7 i *Proletären*):

Erik Anderson

Illusioner om EU i Grekland

Valet i Grekland blev i mångt och mycket ett tvåpartival, där konservativa Ny demokrati och vänsterkoalitionen Syriza kämpade om att bli största parti, vilket ger 50 bonusmandat. Det var en av flera faktorer som slog hårt mot Greklands kommunistiska parti (KKE).

Parlamentsvalet resulterade i en knapp seger för Ny Demokrati med 29,7 procent av rösterna, medan den så kallade radikala vänsterkoalitionen Syriza blev näst störst med 26,9 procent. Det är en uppgång med 17 procent jämfört med valet maj.

Syriza har i krisens spår gått fram genom sin kritik av de olika låne- och avbetalningsuppgörelser, som tidigare regeringar administrerat på order från den så kallade trojkan, EU, Europeiska Centralbanken och Internationella valutafonden.

Syrizas väg från ett litet parti till att nästan bli största enskilda parti belyser två tendenser i Grekland. Dels ett folkligt motstånd mot de olika krispaketen och de omfattande nedskärningarna. Dels att det grekerna inte vill lämna vare sig euron eller EU. Tillsammans med ett utbrett missnöje med de två korrumperade tidigare maktpartierna, socialdemokratiska Pasok och Ny Demokrati, är det just kritiken mot nedskärningspaketen utan att bryta med EU eller dess tyskanpassade politik som gett Syrizas valframgångar.

Valrörelsen kom dessutom att utvecklas så att de i opinionsmätningarna två största parterna tävlade om de 50 extra mandat som går till största enskilda parti. Det är ett system som ur demokratisk synvinkel är fullständigt felaktigt. Det syftar till, som det heter, att kunna bilda stabila majoriteter. Men bonusmandaten har även det långsiktiga målet att skapa ett tvåpartisystem av amerikansk modell där alla viktiga politiska skiljelinjer suddas ut i borgerlighetens intresse.

Fokuseringen på de två största partierna drabbade Greklands kommunistiska parti (KKE) hårt, som troligen förlorade många av sina väljare till Syriza, eller så avstod de att rösta. KKE som i maj fick nästan 8,5 procent fick se sin röstandel krympa till nästan hälften, 4,5 procent. Det är på samma nivå resultatet i valet 1993.

KKE har under senare år bit för bit stärkt sin parlamentariska position, men insåg denna gång att partiet stod inför sin svåraste valrörelse någonsin. Dels hade kommunisterna att arbeta mot den hotkampanj som kom från Ny Demokrati och backades upp av Bryssel. Denna ”upplyste” om vilket elände som kommer drabba Grekland ifall de olika uppgörelserna inte godkändes och som i buskagitationen kom att heta ”Europa eller Afrika”.

Den andra faktorn att kämpa mot var Syriza och dess illusionspolitik, som i ord kritiserade nedskärningspolitiken, men samtidigt var för både euron och EU.

KKE:s linje om ett självständigt antimonopolistiskt Grekland hade svårt att vinna gehör med tanke på landets geografiska läge och uppbindningen i alla västliga strukturer. Ett antimonopolistiskt Grekland omgivet av reaktionära vasallstater under Washingtons och Bryssels ledning och utan någon strategisk allierad skulle snabbt krossas av omgivningen och de lokala högerkrafterna.

Ett land som Vitryssland kan föra en annan politisk och ekonomisk linje än vad som påbjuds av västvärldens eliter tack vare relationerna med Ryska Federationen, som inte vill ha ytterligare en västlig vasallstat vid dess gränser.

Likaså kan en del länder i Latinamerika utnyttja relationerna med Venezuela och den allmänna oberoende-trenden i Latinamerika, för att införa en annan ekonomisk och social politik än vad som påbjuds av Washington. Här talar vi inte om socialism, men om en ekonomisk och social politik som till delar går utanför de ramar som västvärlden satt upp.

Grekland ligger visserligen i Europas geografiska periferi, men landet är en del av reaktionens Europa där minsta antydning till neutralitet eller annan ekonomisk politik än vad som bestämts av de imperialistiska borgarklasserna, skulle krossas med järnhand av EU och Nato och med stöd av den lokala borgarklassen.

Det forna Jugoslaviens uppbrytande och kolonisering är en varning till alla som försöker sig på alliansfrihet och någon så kallad mittenväg i världspolitiken.

Rent matematiskt kommer det att finnas majoritet i grekiska parlamentet för att de rent EU-vänliga partierna ska kunna bilda regering. Men ett rent EU-nedskärningsvänligt styre är politiskt svårt att genomföra. Dels för att en sådan regering baserar sig på de 50 extra-mandaten, och dels för att socialdemokratiska Pasok är rädda för att tappa än mer väljare.

De borgerliga väljare som traditionellt röstar på Ny Demokrati drabbas inte i lika hög grad av nedskärningspaketen som Pasoks traditionella väljarbas.

En talesman för Pasok sade sig på söndagskvällen att det inte kommer att sätta sig i en ny koalitionsregering utan att Syriza är med i den. Pasok föreslog en nationell enhetsregering av de fyra största partierna, inkluderande Demokratiska Vänstern, som är en högerutbrytning ur Syriza.

Men redan dagen därpå kom de första indikationerna på att Pasok ändå går in i en koalition med Ny demokrati med hopp om att ett inträde i regeringen och ett ansvarstagande i denna svåra situation ska stärka det tillbakapressade partiet.

Misslyckas regeringsbildningen kommer det att utlysas ett tredje val, och det skulle öka sannolikheten att Grekland utesluts ur Eurozonen. Det var just hotelserna om att utesluta Grekland som mobiliserade extra väljare till Ny Demokrati.

Men att utesluta Grekland har även det sina politiska risker då hela den politiska överideologi för den allmänna europeiska opinionen som säger att EU, och för den delen Nato, är ett evigt växande harmoniskt fredsprojekt till folkens bästa. Ett uteslutande skulle ge hela den borgerliga "Europatanken" en ordentlig törn. Samtidigt som Tyskland strävar efter intakta och utökade exportmarknader, vilket euron är ett viktigt verktyg för att uppnå.

Resultat i de tre senaste grekiska parlamentsvalen (kompletterad av marxistarkivet)

Parlamentsval	juni 2012	maj 2012	okt 2009
Ny demokrati	29,7	18,9	33,5
Syriza	26,9	16,8	4,6
Pasok	12,3	13,2	43,9
Oberoende greker	7,55	10,6	-
Gyllene gryning	6,9	7,0	0,3
Demokratisk vänster (Dimar)	6,3	6,1	-
KKE	4,5	8,5	7,5
Laos	1,6	2,9	5,6
De gröna	0,88	2,93	-
Rörelsen Jag betalar inte	0,39	0,88	-
Antarsya	0,33	1,19	-